

İmparatorlukla Barış yazısı hakkında C- bey, güzel bazı noktalara değindi.

1 – İmparatorluklar hiçbir zaman –her ne kadar bir lideri öne çıkarsalar da- tek lidere yatırım yapmazlar, asıl iş tuttukları kesimler, o ülkenin bürokrasi, askeri, sosyal alanda ellerinde güç tutan unsurlarıdır. Beni şaşırtan da burası: Türkiye’de hiçbir zaman olmadığı kadar Erdoğan, asker, bürokrasi, sivil toplum örgütleri ile tek ses halinde ve uyumlu. Asıl dramatik olan ise AKPARTİ mensuplarının bu uyumdan haberdar olmamaları veya haberdar oldukları halde “işlerine” bakmalarıdır. Bu hengâmede asıl hasarı ise “Müslümanlar” görmüştür. Onlar çaresizlik içerisinde ne yapacakların bilemez haldedirler. Ümmet tezlerinden vazgeçip, milliyetçiliğin sığ sularında yüzer gibi yapıp sadece etrafa su saçmaktalar.

Bu doğru. Bizde zaten imparatorluğa toptan bir karşı çıkış yok, onu *büyük şeytan* olarak görmüyoruz, hala *müttefik* ve *stratejik ortak* kelimeleri geçiyor. Bugünkü rahip türbülansı bile iki taraf arasında bir pazarlık yürütüldüğünü gösteriyor.

İsyan dönemi uzarsa, Türkiye *bağımsızlıkçı* kadrolarını yetiştirebilir, Batı’dan ayrı bir menzil, hedef, onların hayat biçimlerinden ve doğrularından ayrı bir hayat biçimi kurabilir mi? Belki yapmaya çalıştıkları budur, isyan 50 yıl daha sürerse, bürokrasi de, akademi de bugünkü kadar doğal İmparatorluk müttetiki olmaz. Erdoğan da zaten bunun için tek hedef, *gitsin de ne olursa olsun* denen birine dönüştü. O gittikten sonra yerine gelenin İmparatorluk politikalarına ters düşmeyeceği, çünkü o kadar popüler olamayacağı düşünülüyor. Erdoğan’ı tehlikeli kılan popülerliği ve bunun için onu daha popüler kıla-
cak suikast gibi seçeneklerin pek de tercih edilmediğini tahmin ediyorum.

Müslümanlar olarak zihnen diğer İmparatorluk adaylarındansa, Batı İmparatorluğuna, daha yakınız. Çin müslümanlar için şu an bile daha tehlikeli, büyümeye azmeder, hinterlandını bizim bulunduğumuz coğrafyaya genişletmeye çalışırsa, bundan müslümanların zararları daha fazla olacaktır. Eğer müstakil bir imparatorluk imkanımız yoksa, kimin vassalı olmak isteriz?

Dünyanın birden fazla imparatorluğu kaldırabileceği, herkesin kendi ülkesinde *huzurla* yaşayacağı bir dünyanın yakın vadede pek mümkün olmadığını düşünüyorum. Barış artık savaştan *daha karlı*, onun için savaşlar da siyasi ve ticari savaşların, sıcak çatışmaya dönmesi ihtimali az ama imparatorluklar da yaşamaya ve mücadele etmeye devam edecek. Siyasi gücün temerküz etmeye meyli sebebiyle de, dünyada en fazla 1,5 imparatorluğun yaşayabileceğini tahmin ediyorum. Biz de tek imparatorluk ve onun yarım rakibi arasında siyaset dokuyabiliriz.

2 – FETÖ kalkışması veya yapılanmasını nereye oturtacağız. Gerçi FETÖ kalkışmasının “finali” çok dramatik olmuştur ve birçok soru işareti barındırmaktadır. Bununla birlikte Türkiye’yi yeterince zayıflatmıştır, en az 3 neslin değerli, zeki, çalışkan unsurlarını vatan haini statüsüne indirgenmiş; etkisi yüz yıl sürecek bir şüpheli tebaanın oluşmasına vesile olmuştur. Bu tebaanın zaman içerisinde nasıl bir davranış göstereceği, reflekslerinin ne olacağı da müphemdir. Ama en azından

“Nurculuk”, “Milli Mücadelecilik”, “Süleymanlık” gibi bir oluşum olacağı kesindir ve bu en hafifidir. Ben şahsen “Kadıyanlık” gibi uluslararası ve İslam dışı bir yapıya evrileceklerini öngörüorum.

FETÖ’nun yurtdışı unsurlarının Ahmediyye tarzı bir inanca evrileceği, (a.l.) Gülen’i bir şekilde Mehdi/Mesih gören bir itikat geliştireceklerini tahmin ediyorum. Yurtiçindeki geniş unsurlar ise, *hatalarını* ikrar ettikleri ölçüde yeniden topluma eklenecek. Bunun işaretlerini alıyoruz zaten.

O kadar uzun süren bir mücadelenin kimsenin lehine olmadığını onlar da, biz de biliyoruz. Çoğunun *terörden* değil de, *salaklıktan* yargılanması daha uygun olurdu. Siyasi tarafları neticede devletçilik olan insanların uzun soluklu bir siyasi mücadeleye girişmesi de zor. Devletin şu anki politikası da biraz *ibret-i alem* politikası ama bunun da elebaşı öldükten sonra değişeceğini tahmin ediyorum. Şu anki söylemler ne kadar sert olursa olsun, bir yerde devlete yakın FETÖ’nün içinde de *devlete karşı yanlış yaptık* diyen unsurlar vardır ve onların çekip çevirdiği bir entegrasyon olacaktır.

Ancak imparatorluğun *istihbarat* savaşları tabii ki devam eder. Bugün FETÖ’yü kullanan, yarın başka örgütleri kullanır. Bizim eksikimiz aslında İmparatorluğun sunduğu *özgür dünya* hikayesine karşı bir hikayemizin olmamasından kaynaklanıyor. İmparatorluğa karşı muhalif duranların, onun kadar dört başı mamur bir ideolojisi yok, dünyayı nasıl çekip çevireceklerine dair bir fikirleri yok. Tek ortak noktası *İmparatorluk düşmanlığı* olan çeşitli gruplar var, bazıları milliyetçi, bazıları İslamcı, bazıları sosyalist, bazıları Kemalist... Ancak bunların uzun vadede ortak hareket etmesi imkansız, bu durumda da, İmparatorluk, bu unsurlardan herhangi birini diğerine karşı kullanabiliyor. Türkiye’de galip gelmek için, İmparatorluğun desteğini almak isteyen çok fazla taraf var. Bugünkü ambargo vs. sorunlarına rağmen *bir gün barışacağız* tahmini de bundan kaynaklanıyor.

3 – Yazınızda “İmparatorluk” tek ve uyumlu bir yapı imiş gibi duruyor. Ben söz konusu ettiğiniz imparatorluğun tek bir yapı olmadığını, sırası geldiğinde birbirini boğazlayacak kadar düşman ve parça parça olduklarını düşünüyorum. Belki Türkiye ve Türkiye gibilerinin şansı da burada. Onların kendi aralarındaki güç savaşlarında ve anlaşmazlıklarından vassal devletler rahat bir nefes alabilmektedirler.

İmparatorluk tabii ki yeknesak, tek parça bir yapı değil. Oradaki mücadeleler, hatta bizdekinden daha şiddetli, oyunlar belli kurallar çerçevesinde olsa da, neticede elde edilecek gücün büyüklüğüne nispetle daha ciddi oynanıyor.

Bununla beraber *İmparatorluğun* asıl gücü, *uygarlık hikayesinden* ileri geliyor. Bunun bir kısmı *dolu*, yani onlar kadar farklı müzik yapan yok mesela, onlar kadar çok kitap yazan yok, ancak bir kısmı da propaganda. İmparatorluğu bir hikaye etrafında dönen bireyler, tabiri caizse o hikayenin *kulları* yönetiyor. Bu kullar da cismen ve ismen değişseler de, İmparatorluğu diğer tüm değerlerin üstünde tutma fikrinden vazgeçmiyor.

Arada yöntemlerin değiştiği doğru: Obama ile Trump arasında yöntem farkları var, biri daha sinsi hareket ederken, biri daha tepeden, göstere göstere yapmayı seviyor ama neticede hepsinin hizmet ettiği *umran* aynı. Ben de *barış* derken, İmparatorluğun bu tarafıyla, belli şahıslarla veya taraflarla değil, İmparatorluğun ruhuyla barış yapacağımızı düşünüyorum.

Bununla beraber şu da var tabii: Bizi ve diğer İslam ülkelerini, kolay bir düşman olarak, kendi vatandaşlarını hizaya getirmek, onlara *hedef vermek* için kullandıkları da aşikar. Dahası son zamanlarda İmparatorluk da ne yapacağını bilen liderlerce yönetilmiyor, kısa vadeli basit hedefler dışında, gözünün önündeki en önemli *düşman medeniyet* İslam olduğu için, bizimle uğraşmaya devam ediyor. Biz barışmak istesek de, karşıımızdakilerin *ebleh* taifesinden olması dolayısıyla belki de bu mümkün olmayacak.